

13. szám.
Martius 28-án, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárunknál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

No tudjátok: most egy éve!...

Reggel, délben, s késő éjjel,
Nagy zaj vala szerteszélllyel:
„Itt az idő! most, vagy soha!
Éljen! vivát!” járták sorra,
Bú, bánat félre volt téve...
No tudjátok: most egy éve!

Mulattunk, éj-nap egy végben,
Kalapunk ráztuk a légben,
Divat volt a toll, kokárda...
Jöttünk, mentünk vízbe, sárba,
Daloltunk sok jót remélve;
No tudjátok: most egy éve!

S kinek nem forrt szive vére,
Gyalázat szállott fejére.
Azt mondták, hogy gyáva, nyegle,
Hányták, vetették fel, meg le...
Ez vala divatba véve
No tudjátok: most egy éve!

Dicső lélek... haza bölcse,
Isten áldását rád töltsse!
Dicső kezekben a kormány,
Nem fér ahhoz többé ármány,
Szóltunk híve és remélve,
No tudjátok: most egy éve!

Hanem ma már nem úgy vagyon,
Meguntunk járni a fagyon,
Letettünk kokárdát, mindent,
Mély hallgatás vagyon kinn, bent,
Szóval: összevissza véve —
Nem úgy vagyunk, mint most éve!

Sós Percz.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram !

Ugyan summum tempus, hogy mar ebül Biesbüil hazatarogyunk. („ebül nem teszi iten aszt, hogy „kutyavul.“) Hiszen mar biesiek kezdenek el „fenegyerek“ lenyi. Illuminatio! liberalizs dictiok! szuverén esöeselik uczakon! Conservativ artatlanok betlehemii legyilkoltatasa Rajxratban! Concordatum eleni kraval, miniszterium a tète. Gyertünk mink inen! — Ugyan jól tete magyar miniszter valamenyi, hogy elinalta előre. Mig rajuk talalta volna valami raganyi.

Menyünk mink haza a jó, esendezs, bisesigszezs Pestbe, a jó nyugodalmazs, engedelmazs orszaggyüliizsbe. Od nem filünk, hogy valami vakmerösigtet talalyunk elkövetnyi. Nagyon sokan vagyunk hoza. Ha egyik akarja izs valami nagy hangot fujnyi trombitaba: masik, trombita tulso vigibe fuj bele, s asztan csak nem agya hangot.

A hogy hajozskapitanyok lerajzolnak szellet ruzsa formajaban, olyan szilruzsa telik ki nalunknal partokból: van jobbközip párt, azutan egiszzen jobb; asztan mig anal izs jobb, vigtíre anyira legjob, hogy mar nekem izs roszt, azutan van inensö balközip, meg tul o balközip, van extra bal, van se ide, se oda bal, van tagagyahogyszilsöbal, is vigtíre van bal-bal (a hogy Madarasz nevezi maganak.) Ez mind jó nekem, mert ha öszegyüvök egyikel, szidom neki a masikat; ha szigya az nekem az egyiket, aszondom neki: igazad van, üsed! Ha latok mig kit embert együt beszélgetnyi, a ki nem veszedik, odamegyek hozaja külön, fülibe sugom: ne higy neki, mer megcsal! Igy azutan egyiknek sem marad ideje, hogy engem bantsa.

Pedig hat hijaba, csak Zebulon politikaja helyezs. — Ezek a franya tigrizsek mindent kibeszilnek, a mit csinyalnyi akarnak. Marük elmondotak, hogy delegatio törvint ki akarnak törülni. Szerencsire háromfile arnyalat azon nem tud kiegyeznyi, hogy spongyavul törüljenek ki, vagy gumilasztikumal? harmadik pencelussal akar vakarnyi. Minek az? Nem akarnak benünket megirtényi. Mink irtünk delegatziós contractust; mink tudunk, hogyan van az? Chemiai tintavul van az irva, mi magatul izs idő jartavul eltünik alata meg sympatheticeai tintavul van irva masik irasz; a min ha ecezer meleg vasal vigig menek. előgyün, is az fog meglatzani. Hat csak meg kel varnyi, mig lesz meleg vas.

Ma este voltam nagyszerü productioban. Miniszterelnök ur exceleitiaja etete tigrizseket saját palotajaban. It bezeg beleharaptak közözs ügybe. Nem kirte senki extrawurstot. Nem kivanta senki miniszteri vorlagokat elib kinyomatatnyi, s azutan tárgyalatnyi; hanem minden ember elfogadot eleje nyujtot alapot működisi basisnak, s hagyot mindent magara oktrojalnyi miniszterializs szakacsatul. Ha in miniszter urnak volnik, mindig szakacsomal elkiszitnim propositiokat; latom, hogy valamenyi *sectionscheff* között enek van legtöbb szerencsije.

Majd mig töbet izs irok erül vendigsigrül, de mozd nagyon tele van fejem revelatiokal, miket tegnap Montebello herczegtül bevetem. (NB. Montebello nem az a francia nagykövet, hanem az a champagner fabrika.)

alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon

Szamielisz p. levele a „Pesti Napló“-hoz.

Per amorem mei! Valahogy arra a gondolatra ne jöjjetek, hogy a bécsieket utánozzátok azzal a szakramentelen polgári házassággal. Tudjátok, hogy a Lizit mindig azzal biztattam, hogy elveszem, ha a polgári házasság beüt: — az engem rögtön megfog, és visz a pap-

hoz, vagy mit mondok? a notárushoz, és a nyakamba varrja magát.

Mi volt ez a bécsi dolog? Hisz ez revánzs Mentánáért! — Garibaldiskra miniszter kocsijából kifogják a lovakat, s magukat fogják be helyettük. Háládatlanok! Pedig mi ettünk a szénát velük annyi idő óta.

Most látjátok már, hogy milyen igazam volt nekem; de későn. Mikor még Langrand Dumonceau akcziái száz perczenttel álltak a párin felyül; mikor mindennap ingyen champagner járta a pápai kölesön medvébőrére. N' en parlons plus! A bört elvitte az ördög, a medve megmaradt. Most már késő a bánat, mikor a credit foncier egy perczenten áll, t. i. a semmin alul.

Hol vannak azok a boldog idők!

Mikor egyedül álltunk a Pesti Naplóval, mint hazafiak. Rajtunk alul minden pecsovic volt, és Török János. Mikor még Madarász jónak látta makkot sütni Rácz-Almásan, s Csernátony anglus volt Olaszországban, mikor még Jókai arról irt, hogy „egy akol, egy pásztor;“ mikor még a Nép zászlóját csak búzaszenteléskor hordozták, mikor még Kecskemétről, Egerből olyan bizalmi szavazatokat küldtek Zichy Hermannak, csak úgy ragyogott: — mikor még az eskütszéket Kriegsgerichtnek hitták, mikor még azzal a boldog nyugalommal hajthattátok a fejeteket álomra, hogy ha van valami bolond a lapunkban, majd lesz annyi esze Pulznak, hogy reggelre kiveteti belőle. Óh eltűnt arany idők!

Hát mi az ördögért (†††) volt tinektek ezt az alkotmányos állapotot így sürgetni? Akkor mi voltunk az egyedüli szabadelvű emberek, mienk volt az egész publikum; most meg már minket szorítottak ki jobb oldalnak. Hova jutunk, gondoljátok meg azt! A Nép zászlója már azzal vádolja a Magyarujtságot, hogy az is pecsovic; a Hon régóta az a Magyarujtságnak, s most hallom, hogy a Szini Károly „Isten országa“ már Madarászra is kiderítette, hogy az is kormánypárti és reactionarius. Quid si Kérdő Márton advenerit Holdmezővásárhelyről?

Óh boldog elmúlt idők! Mikor legnagyobb esemény volt a lapokban egy akadémiái gyűlés leírása! Hogy közlötték per extensum egymással versenyezve a beszédeket, felolvasásokat! Milyen publikum gyülekezett fel rájuk! Emlékezem rá, most hat esztendeje, mikor épen a nagygyűlés kezdetén egy embert vittek akasztani, milyen nagy publikum kísért bennünket a muzeumig. Voltak, a kik azt hitték, hogy az a sok ember az akasztani valót kíséri; pedig én tudom, hogy minket kísért.

Óh boldog szép idők!

Rajta legyünk, hogy visszatérjenek.

Barátotok az úrban

János.

Magyar nyelv a szószéken.

Néhai X. X. tanár a D-i gymnasiumban, hol magyarul folyik az előadás, mint a természettan, s mathesis tanára, különben német származásu, előadása közben néha igen furcsán fejezte ki magát. Így: „Nektek a zászlót magasan kell lobognotok (lobogtatnotok). — Tik fékhetetlenek. — Látszani művelődési fokukat. — Az arzenikum gyakran a kereskedőkben feltalálható. — Ki kopott amott? — Az gyávaság, ha a figyelmünket nem tudja oda fordítanod. — Ezen kívánságnál mellett. — Most ráismertelek. A többiről sincs fogalmad róla. — Belőlem nem fog bolond üzni. — Ha ennek az egyik oldalát kidudorodom. — De volna például nincsen azok közt viszony között. — Csak te viczelj, jobb ha figyelj. — A kellő határt meg kell tartandó. — Már megint szamarak vagyunk? — Nagyon jól érezzük magunkat abban a helyen. — Evvel a lineát, avval a Möriczot nyakon ütlek. — Ezen legrossz esetekben is. — Ha a szép szóra nem hallanak, annak az lesz a következménye, hogy megbukunk. Először . . . még egyszer . . . ismét mondom (s mit sem mondott.) — Nekünk nem kell egyebünk. — Kezdi magát ily módon hörögni (röhögni helyett.) — Te Lux nem kell beszélünk, de ide vigyázz! — Én itt olyanokat látok, kik nincsenek itt. — Már megvan a kellék, a mit kell. — Mert én a te javában gondolom. — Mór, ha nem fog figyelni, meg foglak az üstökét, és megrázlak. — Serkédi, ha lármázunk, nyakon kapsz . . . na igen, hát ez lesz jövőre megtanulandó (rámutat egy fiúra.) — Te, Jánossy, te ott, ott a sarokban . . . hogy is hívják magát? — A ki pedig nevet akkor, mikor komolynak kell lenned, számár vagy. — Vigyázzunk! mert annyira visz, hogy fog fájni. — Ez a gyanta! különben felesleges, mutatunk, mivel sárgás színü. — A ki betyár, én azt nyakon ütöm. — Nem hallott magát soha becsületesen viselni. Hisz ez szemmel foghatni dolog. — Egy tanuló azzal fenyegetődött társai előtt, hogy ha a nevezett tanár őt megbuktatja, akkor megöli. Ez fülibe jön a tanárnak, magához hivatja, és ily szókra fakad: a ki engem az utczán megöl, azt én szemtelenül nyakon ütök — E. E. E. éjen az isten (Isten éltesse helyett.) — Nyissátok be azt a kaput (csukjátok be az ajtót helyett.) — Nézzen az arczom közé. — A mostani diákok csak esznek, isznak, szóval turbékolnak. — Alaposan kell mindent meggondolkozni. — Ha egy csészt egy egyébe teszek (edénybe helyett.) — Ha kinytának egy állatnak hasa. — Tehát ezek az erek, mozog a vér.“

A
NEMZETI
OASINOE

A miniszter kocsijánál.

A
NEMZETI
OASINOE

Bécsben. Köszönöm uraim! Ezt is megpróbáltam. Nagyon jól esett. Magam sem hittem volna, hogy ilyen jó az a népszerűség. És hogy ilyen kevésbe kerül. Ilyen apró ajándékokkal máskor is fogok szolgálni. Köszönöm, köszönöm. Kérem, tegyenek el önök ebből a sok vivátból holnaputánra is valamit; a mikor Brestl ur fog előrukkolni a birtokadóval. Az lesz még a valami. De kérem, ne fogják be magukat a kocsimba. Azt én el nem fogadhatom. Szegény árva miniszter vagyok, se apám, se anyám; az ilyen drága előfogatot én nem győzném meg takarmánnyal.

A miniszter kocsijánál.

A
NEMZETI
CASINÓ

A
NEMZETI
CASINÓ

Pesten. De hallja, csak nógassa azokat az izéket, hogy húzzanak jobban. Én nem traktálom őket hiába mindenféle drága jóval.

Kocsis. Húznának ezek a jámborok eleget tehetségük szerint; de mikor az, a kinek legjobban kellene tolni a szekeret, még maga is felül hátul a bakra, és ott aluszik.

Thema az Idők Tanujának.

Kérek egy vezércikket iratni arról a borzasztó esetről, hogy a mostani tudóstársasági jutalmak kiosztásakor négy jutalom közül hármát kálvinistáknak ítéltek oda; és a negyediket Toldy Ferencznek, Toldy István atyjának, a ki Toldy Jánosnál is híresebb birkozó, mert a papokkal mer birokra kelni. Nem vilá-

gos-e ebből, hogy milyen szabadkőművesi irányt vett fel már a magyar tudós akadémia is?!

K. M.

Műfordítás.

Er verschied unter unsäglichen Leiden.
Ő különbözött elfürészeltetlen emberek alatt.

Relli urfi.

Relli urfi helyre-ficzkó,
Relli urfi híres ember,
Véle félvállról beszélni
Még a szolgabíró sem mer;
A fehér nép hét megyében
Legtöbbet beszél ő róla,
Ha hiszünk szavának, (s jó lesz!)
Magas az ő missziója.

Makaózni fá inul tud;
Billiárdban (így beszélnek)
Nincsen kellner, a ki nála
Jobban értené a *kéglit*;
Nem hibázza a *kavambolt*,
Jól vigyáz az ultimóra,
Relli urfi nagy tarokk-hős,
Magas az ő missziója!

Mert ő égi küldetést hisz:
Erre jó egy, más meg arra;
Ez a nagy játékos a *sors*
Kártyáit szépen zavarja,
Számít minden . . . Relli urfi
Skíz e kártya közt valóba';
— Relli urfi vallja szentül:
Magas az ő missziója!

Lecsepüzi valamennyi
Czimboráit sampanyerrel,
Ha kaland, s lány forog szóban,
Legelől ő kész a tervvel.
Tudja praxisból, melyik jó
— Randevúra — melyik óra,
Mikor mén a férj hazulról . . .
Magas az ő missziója!

Hatvanegyben ő tüzé fel
A legszelesebb kokárdát,
Törte azt az „ismerős sas“-t,
S szidta a fekete-sárgát:
S hatvannyolekban legelőször
Neki vala bugyogója,
Érti ő, honnét fúj a szél . . .
Magas az ő missziója!

Hogy ha felböké a czvikkert,
S a nyakán van a stéh-krágli;

Büszkén áll a trotoáron
Asszony-népet vizitálni,
Szájából havannah füst közt
A franszét, s az englischt szórja,
— Relli urfi noble dandy,
Magas az ő missziója!

Pén e honnét van, ki tudná?
Zsebe csupa aranybánya,
Délután (nem egy szem látta)
Zöldhasúnál gyujt dohányra,
Pincse selyem, lack topánt hord,
Jó szövet a pantallója —
Relli urfi módos urfi,
Magas az ő missziója.

Ügyesen tud ő zavarni,
S csenni olykor a játéka',
Igaz, e nemes multság
A torkára is forr néha.
Most is ottan ballag ime,
Két drabant ad számat róla,
Emeletben lesz lakása, —
Nem magas-e missziója?

Irós Vaj.

Két levél egy történetről.

Szeged, martius 15. 1868.

Hirmondó ujság: Ismét újabb merénylet a kecskeméti demokraták részéről; most már nem titokban, nem sötét éjjel, hanem nyiltan, fényes nappal fenyegetik a közbiztonságot.

A ma délben Szegedre érkezett személyvonaton ijedségtől sápadt arczokkal találkoztunk. Többek közt egy idegen utast, marquis Chyziót, a hideg is kirázta. Szörnyűség, a mit ez idegen utas elbeszélt. A kecskeméti szállóhegyek közt, a vasut mentében, egy egész Hóra-Kloska-tábor nyüzsög, talpig fegyverben, — némelyek mély sánczok mögé bújva, mások magas élő fákra mászva, ismeretlen amerikai módra készített, kurta kerek pengéjű, hosszú nyelű, dárda alaku fegyvermekkel, és a mi legfőbb: legujabb divatu hátultöltőkkel ijesztgetik, fenyegetik a békés utazókat; — mindjárt a pályafő végén, az első őrállomásnál, egy kereszt-országon a vonatra egész sortűzet adtak, — szerencsére a vonat sértetlenül megmenekült.

Kecskemét, martius 15. 1868.

Igazmondó ujság: Itt van martius 15, itt a tavasz, itt a foltmadás napja!

A munkás nép most már nem politizál, hanem otthon hagyván nép-zászlót, igaz- és hamis hirmondókat, szétszállong a szőlő-kertekben, ás, vés, kapál, fűr farag, metsz, ojt, ültet, pusztít, éget, gyilkol, (t. i. a milliányi hernyókat.)

Dolgozzál te is én népem, mert meg vagyon írva, hogy orczád verejtékével keressed a te kenyeredet!

És a nép érti és érzi az irás szavait, — száz, meg ezer ember kezében villog az érczes homokban kifényesedett görbe metsző-kés, rövid és hosszabb nyelvű balták, ojtó-fűrészek, ágmetesző bicskiák, — az előfák el vannak lepve emberek, asszonyok, gyermekek sokaságával, kezeikben hosszú hernyózó rudak, kisebb-nagyobb éles ollókkal fölszerelve, — a bújás gödrökben nyakig ül, bugdácsozó nép, mintha víz-árkokat, véd-sánczokat ásná, hányna; — a hónaljak alól nyuladózó száz meg száz ásó-, kapa-nyelek, mint megannyi fenyegető hátultöltő puskacsövek.

A kereszt-uton a vasut-sorompó leeresztve, egy nagy csapat sertésnyáj belől rekedt, pedig éhesek, sietnének a rétre, — a füрге kanászfűtök hatalmas ostordurranásokkal fékezik a veszedelembé talakodó bátrabb — tán éhesebb — malaczókat; — sivalkodás, rőfögés, ordítás, ostordurranások, az induló vasuti vonat menydörgő robogása közben a bennülő utasoknak ugy tetszhetik: mint egy ostromló banda vad zaja, sor-tüzelése. — A vonat elment.

Czáfolat.

Az „Üstökös“ utóbbi számainak egyikében El-lepi Frigyes urasága, kit az ur jobb útra térítsen, azt állítja, mintha én Nagyváradon Péterfillérek gyűjtésére a nagyságos, tekintetes és t. cz. asszonyságok és kisasszonyok közbenjöttével a rom. kath. templomokban műkedvelői előadást rendeztem volna.

Ez nem áll. De még az sem áll, hogy én előlege-szen a nagyságos, tekintetes és t. cz. asszonyságok és kisasszonyoknak olyan beszédet mondottam volna; mert én ezeket beszéltem:

„Ha törökök volnánk, kiket isten ő szent felsége keresztényen katolikusokká változtasson, nem volna pápánk, ha pápánk nem volna; én nem volnék pap, ha én pap nem volnék; éppenséggel semmi sem volnék, ha én semmi volnék; nem látna senki, ha senki nem látna; nem szeretne senki, ha senki nem szeretne; —

de én vagyok; — pap vagyok; — kanonok vagyok; — szeretem a pápát; — a pápa szereti Rómát; — Ró-ma szereti Olaszországot; (de ez a szeretet bűnös); — Olaszország szereti Magyarországot; — Magyarország szereti alkotmányát; — az alkotmány szereti a jólétet; — a jólét szereti a papot; — de a papot nem szeretik a férfiak; — de a férfiak szeretik az asszonyokat; — az asszonyok szeretik a férfiakat; — a férfiak tehát fizessenek az asszonyoknak; az asszonyok adják nekem a pénzt; én a pénzt elküldöm a pápának; a pápa átadja a zuávoknak; a zuávok kilövik Rómára. És így csupa tiszta szeretetből megéri Olaszország, és a szent lövések menyországba segítik őket.“

Hogy azután az asszonyságok és kisasszonyságok a pénzt a templomban megszerezték, arról én nem te-hetek. Minek fizetnek a férfiak a templomban? Ha hoz-zám hoznák, én otthon is elfogadnám.

De különben annyit biztosan állíthatok, hogy a templomokban csakugyan bűnbocsánat is nyeretett az adakozók által, és azon tisztelt báró ur, ki száz forintot adott, száz forint ára bűnbocsánatban részesült; melyről a kiállított nyugtát szükség esetén előmuta-tatom.

János kanonok.

Mis-más.

X. író piros betűkkel nyomtatott előfizetési felhi-vásokban hívja fel az olvasó közönség figyelmét. — Ajánljuk mi is ezt, mert már a fölhívás is nagyon nem-zeties. T. i. a betűk pirosak, a papir fehér, a tartalom — zöld.

Napoleont a pápa szentté teszi. A császár pedig — a pápa vesztére — ezt ürügyül használja, hogy őt többé ne segítse; mert hiszen a szenteknek — vissza kell vonulniuk.

Községi bizonylat.

Alólírott község előljárósága részéről ezennel hi-vatalosan bizonyíttatik, hogy N. N. községi lakost min-dig olyannak ismerte, kinek részéről a büntettekben soha, semminemű ingadozást nem tapasztalt.

Datum ut supra. N. N. bíró. X. Y. jegyző s. k.

(P. H.)

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Ha engem tit a te zsifóid ;
téged is tit az én zsifóim.

— (Látja kend, az érdem jutalma csak nem marad el. Ott van Török János bátyánk: addig küzdött a pápa világi hatalma mellett, a míg elismerésül megkapta a török szultántól a medzsidié rendet; már az akadémia nagy gyűlésén ott viselte a keblére tűzve, mint igaz katolikus keresztény.) És ez által kollégájává lett a szultán kakasának. (Már hogyan?) Hát ugy, hogy ő szultáni felsége Angliából vívó kakasokat hozatván magának, azzal szokta háreme gyönyörűségét fűszerezni, hogy kakasviadokat rendez szultánnoi előtt. Egyike ezen vívó kakasoknak, ki a többit mindig ötézte, s ekként ő felsége legmagasabb meglegedését kiérdemelte; nem rég a medzsidié renddel diszített fel; és most mindazok, kik hasonló kitüntetésben részesültek, egy brahmaputra kakasnak a kollégái. Ezt most beszélte egy magyar utazó, ki látta is azt a kakast. — Azt is hallottam attól az utazótól, hogy nem rég mindenféle vadállatokat vitetett magának a szultán, azok között volt egy roppant nagy tigris. Mikor a szultánnak megmutatták a fenevadakat, odament a tigrishez, hogy majd megezirógatja a fejét. A szultán vezérei és ulémái elszörnyedve kiáltának fel: „Jézus Mária Szent József! mit csinál fölséged? A szultán azonban egész nyugalommal mondá: „csak nem fogja a szultánt bántani!“ — És a tigris meg hagyta magát czirógatni. (Hja, az valami olyan balközépi tigris lehetett.)

— A minap találkozik egymással két százszépi képviselő; az egyik hatvan esztendő, a másik harminczkét esztendő. A hatvan esztendőtől kérdi a má-

sik: „hát te öreg vagy-e, vagy ifju?“ — „En ifju vagyok, hát te?“ — „De én csak öreg maradok“ — felel a 32 esztendő. Tudni kell a meséhez, hogy most a százszépi között két párt alakult: „ó százszépi“ és „ifju százszépi“ pártja.

— Felvilágosításul minapi azon állításomra, hogy Gyulai Pál a komédiázást tanítja, kinyilatkoztatom, hogy ez alatt nem a *conservatorium*, hanem a *conservativorum* körébeni működését értettem.

— Egy falusi olvasóköriben megjelen a társaság irányadója, s így szól: no atyafiak, most jött ki egy újság, a ki valamennyin túl tesz. Több ez az Üstökös-nél, a Ludas Matyinnál, a Bolond Miskánál, a Nép Zászlójánál együttvéve, s bemutatja nekik a Borsszem Jankó első számát. — „Igaz a!“ — kiált rá az egész ezétus, — megvizsgálván annak tartalmát. „Ez adja legjobban; de már ezt meg kell hozatnunk nekünk is.“ — A szerenesetlenek mindazt, a mit a Borsszem Jankó paródiának irt a többi lapokra, kész pénznek vették, s most ugy olvassák a Borsszem Jankót, mint a szélső baloldalon is tultevő organumot.

— A m. tud. akadémia nagy ülésében szép országgyűlési beszédet monda az elnök Felhívja a tudósokat, hogy valamint annak idejében voltak nemzeti szépirodalmárok és nyelvészek: ugy legyenek most nemzeti politikusok és diplomaták. A titkár, midőn az akadémia múlt évi munkásságáról jelentést tesz, két szép hasonlatot bocsát előre. Az egyik egy ostromlott vár, melynek megtámadott oldalára futnak mind a várbeliek, védtelen hagyva a többi részt; a másik egy testről, melyben a vér majd a szívre, majd az agyra tódul mind, s így egészséges nem lehet. (Hát valjon már az elnöknek van-e igaza, vagy a titkárnak?) Ezt legjobban Gyulai tudná megmondani.

Előfizetési feltétel

AZ „ÜSTÖKÖS“

1868. II-dik negyedévi folyamára.

Negyedévre (april—juni) 1 frt 50 kr.

➤ Az előfizetési pénzek Emich Gusztáv kiadó-hivatalába (Barátok tere 7. sz.) intézendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országhút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.